

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἁπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1922	Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Β' Τιμ. 4,5-8) 3 Ἰανουαρίου 2016 (α')	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Τὴν πίστιν τετήρηκα»

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. 4,7)

Τίνος, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὰ λόγια αὐτά; Ἐνὸς φυλακισμένου. Ὁ φυλακισμένος εἶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἐφθασε στὴ Ῥώμῃ σὲ καιρὸ διωγμῶν. Βασίλευε ὁ Νέρων, ὁ ὁποῖος κατεδίωκε τοὺς Χριστιανούς, τὰ δὲ μαρτύριά τους ἦταν φρικιαστικά. Μεταξὺ τῶν φυλακισμένων λοιπὸν εἶνε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Τὸ ξέρει, ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ ἔχη θάνατο μαρτυρικό· καὶ ὁμως διατηρεῖ τὴ γαλήνη καὶ τὴν εἰρήνην του. Δὲν ἀκούγονται θρῆνοι, ἀκούγονται ὕμνοι. Τί περίεργα πράγματα! ἐνῶ στὰ ὑπόγεια τῆς φυλακῆς ὁ μελλοθάνατος Παῦλος αἰσθάνεται **εὐτυχισμένος**, στὰ ἀνάκτορα ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων εἶνε **δυστυχισμένος**.

Ὁ Παῦλος εἶνε **χαρούμενος**, σὰν νὰ πηγαίνει σὲ πανηγύρι· ἔχει χαρὰ σὰν ἐκείνη πού αἰσθάνεται ὁ γαμπρὸς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου. Ἀπίστευτα αὐτά· ἀπίστευτα σ' ἐμᾶς, πού δὲν πιστεύουμε καὶ δὲν ζοῦμε σὰν τὸν Παῦλο. Μέσα στὴ φυλακὴ ἀκούγεται ἓνα **ἐμβρατήριον νίκης καὶ θριάμβου**, διότι τέτοια εἶνε τὰ λόγια πού ἀκούσαμε· «*Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα*» (Β' Τιμ. 4,7). Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πῆ ὁ καθένας αὐτὰ τὰ λόγια· πρέπει νὰ ζῆ, νὰ ὑποφέρει, νὰ φυλακισθῆ σὰν τὸν Παῦλο. Τὰ λόγια αὐτὰ ἐκφράζουν θρίαμβο· εἶνε σὰν τὸ τραγούδι πού λένε οἱ στρατιῶτες ὅταν ὕστερα ἀπὸ σκληρὴ μάχη καταλαμβάνουν ἓνα ὕψωμα· ἐκφράζουν χαρὰ σὰν ἐκείνη πού δοκιμάζει ὁ δρομεὺς ὅταν μετὰ ἀπὸ κοπιαστικὸ δρόμο φθάνει πρῶτος στὸ τέρμα.

Δὲν ἔχω, ἀδελφοί μου, καιρὸ, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴ δύναμι νὰ εἰσδύσω στὸ βαθὺ νόημα τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ Παύλου, πού ἔγραψε στὸν ἀγαπητό του μαθητὴ, τὸν ἀπόστολο Τιμόθεο. Γι' αὐτό, ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φράσι, θὰ προσπαθήσω νὰ πῶ λίγα λόγια ἐπάνω στὸ τρίτο σημεῖο τοῦ ῥήτου τοῦ ἀποστόλου Παύλου, στὴ

φράσι «*τὴν πίστιν τετήρηκα*». **Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ πίστις; τί εἶνε αὐτὴ ἡ πίστις;**

Θὰ φέρω, ἀδελφοί μου, ἓνα παράδειγμα. Λέμε, ὅτι **οἱ αἰσθήσεις** μας εἶνε πέντε. Πέντε; Λάθος κάνετε. Ἄν ἔχετε μόνο πέντε αἰσθήσεις, τὰ συλλυπητήριά μου. Διότι τὶς αἰσθήσεις αὐτὲς τὶς ἔχουν καὶ τὰ ζῶα. Μὲ τὶς πέντε αἰσθήσεις ἐρχόμαστε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν αἰσθητὸ ὑλικὸ κόσμο. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν αἰσθητὸ κόσμο ὑπάρχει –ναὶ ὑπάρχει, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν ἀθέων– καὶ ἓνας ἄλλος κόσμος, «**ὁμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος**» (Διον. Σολωμ.), ἀπείρως ὠραιότερος· εἶνε ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος, ὁ κόσμος τὸν ὁποῖο μὲ δύο λέξεις ὁ Κύριός μας ὠνόμασε «**βασιλείαν τῶν οὐρανῶν**» (Ματθ. 3,2· 4,17· 10,7 κ.ά.).

Αὐτὸ τὸν κόσμο, τὸν ἀόρατο ἀλλὰ τόσο πραγματικό, τὸν συλλαμβάνουμε – πῶς; ἐὰν ἔχουμε μία ἄλλη αἴσθησι ἀνώτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες· καὶ αὐτὴ ἡ ἄλλη αἴσθησις, ἡ «**ἔκτη αἴσθησις**» ὅπως τὴ λένε, εἶνε **ἡ πίστις**. Ἐὰν ἔχῃς τὴν ἀντέννα, τὴν κεραία αὐτὴ, τότε ἔρχεσαι σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ συλλαμβάνεις τὰ σημάτά του. Δὲν εἶνε λόγια αὐτά, εἶνε μία πραγματικότης πού τὴ ζοῦν οἱ πιστοί. Οἱ ἄπιστοι δὲν αἰσθάνονται τίποτα. Ὅπως καὶ μέσα στὸ δωμάτιό σου, ἂν δὲν ἔχῃς ραδιόφωνο - δέκτη, δὲν συλλαμβάνεις τίποτα, ἐνῶ τὸ δωμάτιο εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἤχους ὅλων τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν. Γιατί; διότι λείπει τὸ ὄργανο. Ἔτσι καὶ μέσα στὴν ψυχὴ μας· δὲν ἀκούγεται ὁ ἤχος τοῦ παναγίου Πνεύματος, οἱ οὐράνιες ἀλήθειες, διότι ἀκριβῶς λείπει ἡ ἔκτη αἴσθησις, ἡ ἀκράδαντη πίστις, αὐτὸ τὸ **οὐράνιο μέσον** πού εἶχε ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Πίστις λοιπὸν εἶνε τὸ μέσον ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν οὐράνιο κόσμο. Τὸ δὲ **περιεχόμενο τῆς πίστεως**

ποιό εἶνε; Ὑπάρχει συνεπτυγμένο, λακωνικά διατυπωμένο μὲ ἀφθαστη σοφία, μὲ λίγες λέξεις, στὸ **Σύμβολο τῆς πίστεως**, στὸ *Πιστεῦω*.

Τὸ *Πιστεῦω* περιέχει τὶς **θεμελιώδεις ἀλήθειες** ἐπάνω στὶς ὁποῖες εἶνε κτισμένο τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πίστις μας εἶνε, ὅτι ὑπάρχει Θεός, πλάστης, δημιουργός, προνοητής τοῦ παντός. Πίστις μας εἶνε, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε Τριαδικός, τρισήλιος Θεότης· Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Πίστις μας εἶνε, ὅτι τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Θεότητος, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβηκε στὴ Γῆ, ἔλαβε σάρκα ἀπὸ τὰ ἄγνα αἶματα τῆς Παρθένου Μαρίας, καὶ «*ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός*» (Ἰω. 1,14). Πίστις μας εἶνε, ὅτι βαπτίσθηκε στὸν Ἰορδάνη, πειράσθηκε στὴν ἔρημο, νίκησε τὸν διάβολο. Πίστις εἶνε ὅτι, ὡς τέλειος ἄνθρωπος, μὲ σάρκα, σταυρώθηκε· κι ὅτι τὸ αἷμα του, ποὺ χύθηκε στὸ Γολγοθᾶ καὶ ἀχνίζει ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα, μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά μας· «*τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ... καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7). Πίστις μας εἶνε, ὅτι ἀναστήθηκε, «*ἀνελήφθη ἐν δόξῃ*», κι ὅτι θὰ ἔρθῃ πάλι στὴ Γῆ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμο.

Οἱ θεμελιώδεις αὐτὲς ἀλήθειες **δὲν ἀλλάζουν** ὅπως συμβαίνει στὸν κόσμο· μένουν ἀπαρασάλευτες, σὰν βράχοι μέσα στὸν ὠκεανὸ ποὺ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν παλίρροια καὶ τὴν ἄμπωτι τῶν ρευμάτων. Οἱ ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀλλάζουν οὔτε ἀπὸ καιροὺς οὔτε ἀπὸ περιστάσεις οὔτε ἀπὸ χρόνους οὔτε ἀπὸ ἐπαναστάσεις οὔτε ἀπὸ ρεύματα· παραμένουν ὅπως βγήκαν ἀπὸ τὰ πανάχραντα χεῖλη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35).

Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις μας, ἡ ὁποία δὲν ἐπιδέχεται **οὔτε προσθήκη οὔτε ἀφαίρεσι**. Ὅπως ἐπάνω στὸν Παρθενῶνα, ποὺ θεωρεῖται ἀριστούργημα τέχνης, δὲν μπορεῖς νὰ πειράξης τίποτε, ἔτσι κ' ἐδῶ. Ἐδῶ εἶνε ὁ Παρθενῶνας τοῦ Πνεύματος, φτειαγμένος ὄχι ἀπὸ λιθάρια ποὺ πελέκησε ὁ Φειδίας καὶ ὁ Πραξιτέλης, ἀλλ' ἀπὸ ἀλήθειες τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Κάθεμιὰ ἀπὸ τὶς ἑκατὸν ἐβδομηνταπέντε λέξεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ *Πιστεῦω*, εἶνε κ' ἓνα πολύτιμο «*λιθάρι*», τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο, καὶ δὲν μπορεῖς νὰ προσθήκης ἢ νὰ ἀφαιρέσης τίποτε, οὔτε ἓνα «*ἰῶτα*» (Ματθ. 5,18).

Ὅπως τὸ μάτι δὲν δέχεται τίποτα ξένο, καὶ ἂν πέσῃ στὸ μάτι μιὰ τρίχα ἀμέσως ζητᾶς νὰ τὴ βγάλῃς, ἔτσι εἶνε καὶ ἡ πίστις, σὰν τὸ μάτι. Δὲν δέχεται **προσθήκη** οὔτε μιὰς τρίχας. Θὰ μείνῃ ἀναλλοίωτη εἰς τοὺς αἰῶνας. Αὐτὸ σημαίνει

«*τὴν πίστιν τετήρηκα*»· φύλαξα τὴν πίστι ἀναλλοίωτη, ὅπως τὴν δέχθηκα ἐξ ἀποκαλύψεως.

Ἄλλ' οὔτε καὶ **ἀφαίρεσι** δέχεται ἡ πίστις ἢ Ὁρθόδοξος. Παράδειγμα. Νόμισμα τῆς Ἀγγλίας εἶνε ἡ χρυσὴ λίρα, καὶ προσέχουν πάρα πολὺ οἱ Ἕλληνες νὰ μὴν ἀλλοιωθῇ τὸ νόμισμά τους. Κάποιοι ἀπατεῶνες ὅμως τί κάνουν· παίρνουν μία λεπτὴ λίμα, ξύνουν λίγο τὴν ἐπιφάνειά της, καὶ τὸ νόμισμα χάνει κάτι, ἓνα ρίνισμα. Παίρνεις στὰ χέρια σου ἐσὺ τὴ λίρα καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Ἄλλ' ὅταν ἡ λίρα αὐτὴ καταλήξῃ στὸ κατάστημα τῆς ἐθνικῆς τραπέζης τῆς Ἀγγλίας, ἐκεῖ οἱ λίρες ἐξετάζονται μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ ἓνα μηχάνημα, καὶ ὅσες μὲν εἶνε ἀκέραιες, κρατιῶνται, οἱ ἄλλες πετιῶνται ἔξω. Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ πίστις μας· εἶνε γνήσιο νόμισμα. Κίβδηλα δὲ νομίσματα, ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν ἀγορὰ, εἶνε οἱ πλάνες καὶ οἱ αἰρέσεις.

Ἡ πίστις μας δὲν εἶνε ἐφεύρεσις παπάδων, ἀνθρώπινη ἐπινόησις. Ἡ πίστις –προσέξτε– δὲν εἶνε ἀνακάλυψις· **εἶνε ἀποκάλυψις**, ἄνωθεν φωτισμός, ποὺ πέφτει μέσα στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ· καὶ τότε ὁ νοῦς φωτίζεται, ἡ καρδιά θερμαίνεται, ἡ θέλησις γαλβανίζεται.

* * *

Μὰ θὰ μοῦ πῆτε· **Τί σημασία ἔχει ἡ πίστις μὲ τὴ ζωὴ μας;** Ἀπαντῶ. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς θέλει, ὁ γαλατᾶς νὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ γάλα νερωμένο; ποιὸς θέλει, ὁ φαρμακοποιὸς νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φάρμακο νοθευμένο; ποιὸς θέλει νὰ τοῦ δώσουν χαρτονόμισμα πλαστογραφημένο, κίβδηλη λίρα; Κανείς. Ἄν λοιπὸν ἄλλοι ἀγανακτοῦν ἐναντίον τῆς νοθείας τροφίμων ἢ φαρμάκων ἢ τοῦ νομίσματος, πῶς ἐμεῖς νὰ μὴν ἀγανακτοῦμε ἐναντίον ἐκείνου ποὺ θίγει ὅ,τι πολυτιμότερο καὶ ἱερώτερο ἔχουμε, τὴν ὀρθόδοξο πίστι μας, γιὰ τὴν ὁποία χύθηκε τόσο αἷμα;

Ὅχι, ἀδελφοί μου· τέτοια προδοσία, εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας μας, δὲν θὰ δεχθοῦμε. Κ' ἐπειδὴ ζοῦμε σὲ ἡμέρες πονηρῆς, ποὺ ὁ διὰ βολος θὰ κοσκινίσῃ τοὺς Χριστιανοὺς, φωνάζουμε· «**Ὅσοι πιστοί, «στῶμεν καλῶς**» ἐπάνω στὸ βράχο τῆς πίστεώς μας. Δὲν μᾶς φοβίζονται οἱ ἀπειλές. Ἔχουμε μπροστὰ μας παραδείγματα ἡρώων, παλαιῶν καὶ νέων, καὶ θὰ δώσουμε τὴ μάχη. Καὶ νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσῃ ἡ πίστις· ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων, ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ, ἡ πίστις τοῦ ἀποστόλου.

Εἶθε **στὸ τέλος τῆς ζωῆς μας** νὰ μπορέσουμε νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς ὅ,τι εἶπε ὁ ἀπ. Παῦλος· «*Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**